

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΕΡΩΤΑ

Δεν άργησαν οι άνθρωποι να ερμηνεύσουν τον έρωτα. Όχι όμως με ποιητική διάθεση, ούτε την διατύπωσαν σε ρομαντικά τετράστιχα με όμορφες και ομοιοκατάληκτες λέξεις. Ήταν μια ερμηνεία χωρίς την παραμικρή λογοτεχνική αξία. Η ανακάλυψη της ανακοινώθηκε σε περιοδικά του χώρου με μια άμμετρη επιστημονική γραφή, γεμάτη ευρήματα και ιατρικούς όρους, δίνοντας έτσι την οριστική απάντηση στην ερώτηση που κάθε άνθρωπος έχει αναρωτηθεί, τουλάχιστον μια φορά.

Τι είναι ο έρωτας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Συννεφιά είχε σκεπάσει το Νησί.

Τα σπίτια που ήταν αραδιασμένα σε ολόκληρο το λόφο κι έφταναν μέχρι χαμηλά στο λιμάνι, είχαν γκριζάρει από τις σκιές του Οκτώβρη. Ένας ελαφρύς άνεμος που κυκλοφορούσε ελεύθερος στα άδεια σοκάκια, έσπρωχνε στο διάβα του ξερούς θάμνους, σκόνες και αποτσίγαρα. Κάποια παντζούρια ανοιγόκλειναν στο πέρασμα του ενώ ξεχασμένες τέντες τίνιζαν σπασμωδικά τα πανιά τους. Ότι είχε απομείνει από το καλοκαίρι που πέρασε, κατέληγε αδύναμο και ξεχασμένο σε κάποια υγρή γωνιά της θάλασσας.

Ο κεντρικός δρόμος, που ξεκινούσε από το λιμάνι και έφτανε ως την κορυφή του λόφου, ήταν μια ανηφόρα στρωμένη από τσιμέντο και ασβεστωμένα πεζούλια. Έφτανε στην Χώρα και τελείωνε στο μισογκρεμισμένο παλιό κάστρο. Ούτε η μολυβένια συννεφιά πάνω του δεν μπορούσε να του προσδώσει κάτι από το παλιό του κύρος. Μόνο οι κουρασμένοι ανεμόμυλοι στέκονταν όρθιοι κι αντιστεκόντουσαν στην φθορά και την διάβρωση.

Είχα διασχίσει την μισή ανηφόρα όταν σταμάτησα σε ένα παλιό μανträκι για να πάρω μια ανάσα. Τα πόδια μου δυσανασχετούσαν από την έλλειψη νεανικής φρεσκάδας και ζητούσαν ανέσεις, καθώς είχα ξεπεράσει από καιρό τα σαράντα πέντε. Έχοντας καπνίσει στρέμματα καπνού μέχρι τώρα και συνηθισμένος στην δουλειά γραφείου, το στήθος μου αγκομαχούσε μετά τα πρώτα ανηφορικά μέτρα κι έκανε την ανάσα μου κοφτή και αλαφιασμένη. Κάποτε μπορούσα να ανέβω στην κορυφή με την μία, σχεδόν τρέχοντας. Αλλά τώρα, δεν ήμουν παρά ένας σιτεμένος και κουρασμένος μεσήλικας, που κάπνιζε ανελλιπώς και δυσκολευόταν να ανεβεί μια ανηφόρα.

Στηρίχτηκα στην μάντρα και πέταξα την γόπα από το τσιγάρο, κοιτάζοντας τριγύρω. Μέσα φθινοπώρου και στο Νησί δεν απέμεναν παρά λίγες μόνο οικογένειες ψαράδων, ίσως και μερικοί ξεχασμένοι ταξιδιώτες. Στον δρόμο δύσκολα έβλεπες να κυκλοφορεί κάποιος και οι περισσότερες βάρκες ήταν δεμένες στο λιμάνι. Τα μαγαζιά ήταν σχεδόν όλα κλειστά, σε κανά δυο μόνο άκουγες κάποιους θορύβους κι έβλεπες από τα παράθυρα τους μελαγχολικές φιγούρες να κουβεντιάζουν.

Το Νησί το θυμόμουν με άλλα χρώματα, όχι αυτό το μουντό σκούρο. Θύμιζε ακόμα εκείνες τις παλιές φωτογραφίες που έχω σε κάποιο συρτάρι αλλά στην πραγματικότητα είχε αλλάξει. Οι σελίδες του χρόνου είχαν γυρίσει και εδώ, διάφανες και διακριτικές, αλλά υπαρκτές και αμείλικτες.

Έριξα άλλη μια ματιά γύρω μου.

Ήταν μέρα αλλά έμοιαζε νύχτα.

Ο θόρυβος από ένα μεταλλικό τενκεδάκι που έτρεχε στην κατηφόρα σκοντάφτοντας στις ανωμαλίες του τσιμέντου, τράβηξε την προσοχή μου. Περνούσε δίπλα από άδειες γλάστρες και ξεχαρβαλωμένες καρέκλες καθώς συναγωνιζόταν σε ταχύτητα λογίων λογίων παρασυρμένα αντικείμενα. Πέρασε μπροστά από μια παλιά ταβέρνα και χάθηκε πίσω από κάτι σκαλοπάτια του δρόμου.

Η ταβέρνα είχε μια τσίγκινη ταμπέλα που κουνιόταν από τον αέρα τρίζοντας. Από κάτω, μια ξεβαμμένη πόρτα άνοιξε και βγήκε ένα νεαρό ζευγάρι, που έβαλε γρήγορα τα πανωφόρια

του μόλις είδε τον καιρό. Ήταν ξένοι, μάλλον σκανδιναβοί, και κίνησαν προς την Χώρα με βιαστικά βήματα. Σε λίγο θα περνούσαν από μπροστά μου.

Τους κοίταξα διακριτικά καθώς ανηφορίζαν τον δρόμο, να περπατάνε πιασμένοι από το χέρι και να χαριτολογούν μεταξύ τους. Δεν μπορούσα να μαντέψω τον λόγο που είχαν έρθει τέτοια εποχή στο Νησί αλλά η κακοκαιρία δεν φάνηκε να τους προβληματίζει ιδιαίτερα. Για την ακρίβεια, νομίζω πως λίγα πράγματα πρόσεχαν γύρω τους. Αλλά ακόμα και σε αυτά τα λίγα, η σκέψη τους μάλλον τριγύριζε στο πρόσωπο που είχαν δίπλα τους. Και παρόλο που δεν γνώριζα την γλώσσα τους, οι λέξεις τους έφταναν στα αυτιά μου γνώριμες και κατανοητές. Ήταν πολύ εύκολο να διαβάσει κανείς τη γλώσσα των ερωτευμένων.

Λίγο πιο πάνω, ανάμεσα σε δυο αντικριστά σπίτια του δρόμου, υπήρχε ένα σκονί με λίγα κρεμασμένα ρούχα. Ήταν δεμένο από τις βεράντες των πάνω ορόφων, προφανώς κατοικούμενα ακόμα από κάποιους, και τα ρούχα πρέπει να είχαν απλωθεί πρόσφατα γιατί ήταν ακόμα βρεγμένα. Μερικές σταγόνες που έσταξαν, έβρεξαν το ζευγάρι που πλησίαζε. Με μια μικρή, χαριτωμένη κραυγή, η κοπέλα σκούπισε το κεφάλι της ενώ το αγόρι που την συνόδευε κοίταξε προς τα πάνω. Στην αρχή φοβήθηκαν για βροχή αλλά, μόλις είδαν τα ρούχα, συνέχισαν τον δρόμο τους με γελάκια κι αγκαλιές.

Έδειχναν ερωτευμένοι και μάλλον ήταν κάτι αυθόρμητο, ένα πρόσταγμα της φύσης ή της μοίρας. Αλλά καθώς άναβα ακόμα ένα τσιγάρο, ήξερα πως δεν μπορούσα να απαντήσω σε αυτό με βεβαιότητα, είχα ήδη δει πολλά.

Μόλις προχώρησαν λίγο ακόμα, οι ματιές μας συναντήθηκαν. Πρώτα με πρόσεξε το αγόρι και μετά το κορίτσι, αλλά δεν αντιλήφθηκαν το λόγο που τους παρατηρούσα. Πρέπει να πίστεψαν πως τράβηξαν την προσοχή μου οι φωνές της κοπέλας που βράχηκε. Με χαιρέτησαν φιλικά, με προσπέρασαν, και λίγο πιο πάνω το αγόρι έσκυψε και είπε κάτι στη φίλη του, που έσκασε στα γέλια και τον χτύπησε στον ώμο.

Τους κοίταξα που απομακρυνόντουσαν.

Και ήξερα πως αυτό που αισθάνονται, ο τρόπος που συμπεριφέρονταν και το πως αντιδρούν, είναι έρωτας. Δηλαδή, σύμφωνα με την ερμηνεία του έρωτα, μια βιοχημική αντίδραση του ανθρώπινου οργανισμού.

Ακόμα έχω ένα από κείνα τα περιοδικά που ανακοινώθηκε η ερμηνεία, συνήθως θαμμένο κάπου ανάμεσα σε βιβλία και σημειώσεις. Συχνά το αναζητώ, το τοποθετώ στο γραφείο και το ξαναδιαβάζω από την αρχή, ενώ ξέρω το περιεχόμενο του απέξω. Ακόμα και τώρα στο Νησί, το συγκεκριμένο περιοδικό έχει την δικιά του θέση στα πράγματα μου και περιμένει την στιγμή που θα το ξαναδιαβάσω. Νομίζω πως το κράτησα περισσότερο για να μου θυμίζει παρά να μου εξηγήει. Περίεργοι καιροί.

Αυτό που επιδίωξε η ερμηνεία του έρωτα ήταν να εξηγήσει. Σήμερα φυσικά θεωρείται κάτι αυτονόητο, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα ακόμα επίτευγμα της ανθρώπινης διάνοιας και επιστήμης. Είναι η φυσιολογική εξέλιξη της εποχής μας, σαν το ρολόι που φοράω στο χέρι ή σαν το ρεύμα που κάνει την λάμπα να φωτίζει ενώ ψάχνω το περιοδικό. Είναι πια κάτι συνηθισμένο.

Η αλήθεια είναι πως κατά βάθος ούτε εμένα μου φαίνεται παράλογο, παρόλο που έζησα και πριν από αυτό. Βέβαια, όταν εισέβαλε στην ζωή μας δεν ήμουν παρά ένας πιτσιρικάς, ένας πρωτάρης που μόλις διάβαινε το κατώφλι. Τι ήξερε ένας εικοσάρης πραγματικά για την ζωή;

Όμως είχα μεγαλώσει με άλλα πρότυπα, είχα ήδη κάποιες εμπειρίες και είχα μάθει διαφορετικά. Και όπως όλοι της γενιάς μου, έτσι κι εγώ στην αρχή το θεώρησα εξωπραγματικό να συμβεί. Αλλά σύντομα είδα την ανακάλυψη του να παίρνει σάρκα και οστά κι έζησα όλη την εξέλιξη του. Πέρασαν είκοσι πέντε χρόνια από τότε, και είκοσι πέντε χρόνια είναι μεγάλο διάστημα ώστε να συνηθίσω και να ακούγεται πια ορθολογικό και σε μένα.

Θυμάμαι ακόμα την αμηχανία του κόσμου αλλά όλα οδηγούσαν εδώ, ήταν κάτι αναπόφευκτο και μάλλον προβλέψιμο. Τότε όμως ήταν τα μάγια της εποχής, τα ξόρκια της σύγχρονης κοινωνίας. Υστερίες, εκπομπές στην τηλεόραση, καταστροφολογίες. Και που

είναι τώρα όλα αυτά; Αποδείχτηκαν ανώφελα, δεν αρκούσε κανένα επαναστατικό πνεύμα. Η ερμηνεία είχε δρομολογηθεί και ήταν θέμα χρόνου. Ο κόσμος αργότερα συνήθισε, την αφομοίωσε. Και τελικά πέταξε τις αντιδράσεις του σε κάποιο καλάθι των αχρήστων.

Σήμερα κανείς δεν μιλά πια για αυτήν με μυστικοπάθεια ούτε αναζητά πληροφορίες μέσα από ντροπές ή ενοχές. Η δικιά μου γενιά βρέθηκε ανάμεσα σε δύο διαφορετικές εποχές και συμβιβάστηκε. Η επόμενη αγνοεί, γεννήθηκε με αυτά τα δεδομένα και τα θεωρεί κληρονομιά της. Αυτοί, έχουν να αντιμετωπίσουν τις δικές τους καινοτομίες. Θα γίνουν έφηβοι μαθαίνοντας τον κόσμο και μετά αυτός θα αλλάξει, και θα πρέπει τότε να μάθουν να ξαναζούν διαφορετικά. Κατά πάσα πιθανότητα θα κάνουν και την δικιά τους επανάσταση αλλά γρήγορα θα ακολουθήσουν το δικό μας δρόμο.

Αυτή είναι η συνηθισμένη πορεία των καιρών μας.

Η έρευνα των επιστημόνων στην αρχή ήταν θεωρητική και βασίστηκε στην παρατήρηση και την στατιστική. Κατάφεραν να διατυπώσουν μαθηματικές εξισώσεις με τις οποίες ερμηνευόταν αλλά και προβλεπόταν σε μεγάλο βαθμό η επιθυμία ενός ανθρώπου για κάποιον άλλον. Τέτοιες εξισώσεις ήταν γνωστές και παλιότερα αλλά τώρα τις προχώρησαν στην τελειότητα. Επικεντρωνόντουσαν στο πως επηρεάζετε η έλξη δύο ανθρώπων ανάλογα με διάφορες συνθήκες. Όταν ο ένας από δύο δεν είναι 'διαθέσιμος', όταν ο ένας αδιαφορεί για τον άλλον, η επίδραση του χρόνου, η απόσταση μεταξύ τους, ήταν όλα παράμετροι – όπως και πολλές άλλες – που συμμετείχαν σε αυτές τις εξισώσεις και μπορούσαν να απεικονιστούν στο χαρτί με αλγεβρικά σύμβολα.

Στην συνέχεια εμβάθυναν ξεδιαλώνοντας τις ορμόνες που δημιουργούσαν όλα τα φυσικά συμπτώματα του έρωτα: έλξη, σεξουαλική επιθυμία, ανορεξία για φαγητό, ταραχή, ταχυκαρδία, αϋπνίες. Γιατί όλα προέρχονταν από ορμόνες που εκκρίνει ο ανθρώπινος οργανισμός όπως η αδρεναλίνη, νοραδρεναλίνη, ντοπαμίνη, νευροτροφίνες. Επικεντρώθηκαν στην συμπεριφορά του ερωτευμένου βάση των συναισθημάτων που ένοιωθε κι όχι απλά της σεξουαλικής του παρόρμησης, αφού αυτή δεν προερχόταν απαραίτητα από έρωτα. Τους ενδιέφερε φυσικά και αυτή αλλά μόνο σαν σύμπτωμα ή αφετηρία του έρωτα, όχι σαν βιολογική ανάγκη.

Αφού αποκωδικοποίησαν όλα τα συμπτώματα, έπρεπε μετά να βρουν πως ξεκινάει αυτή η διαδικασία. Ήταν ήδη γνωστό σε αυτούς πως ο έρωτας ήταν μια βιοχημική αντίδραση του οργανισμού, που ενεργοποιούταν όταν συγκεκριμένες περιοχές του εγκεφάλου λάμβαναν τα κατάλληλα εξωτερικά ερεθίσματα, διαμέσου των αισθήσεων. Αυτά προέρχονταν από την παρουσία ενός ατόμου στη ζωή ενός άλλου κι από τα στοιχεία που είχε και συνήθως τον κάνουν να τον ερωτευτεί. Την εμφάνιση του, την ομιλία του, την προσωπικότητα του ή οτιδήποτε άλλο μπορούσε να πυροδοτήσει τον έρωτα, δηλαδή αυτή την βιοχημική αντίδραση που ξεκινούσε από τον εγκέφαλο και κατέληγε σε έκκριση χημικών ουσιών και ορμόνων στο ερωτευμένο σώμα.

Τους επιστήμονες όμως δεν τους ενδιέφερε ποιες εξωτερικές αιτίες την προκαλούν αλλά ποιος ακριβώς διακόπτης γυρίζει και δίνει αυτή την μαγική εντολή στον εγκέφαλο ώστε να αρχίσει να ερωτεύεται, δηλαδή να προκαλεί όλα τα συμπτώματα του έρωτα. Το ποια χαρακτηριστικά του ανθρώπου ερωτευόμασταν, τα μάτια, την χροιά της φωνής, το χιούμορ, δεν είχαν ιδιαίτερη σημασία. Η εξωτερική πηγή που έστελνε το κατάλληλο ερέθισμα στο μυαλό – και όχι στην καρδιά όπως λανθασμένα πιστεύαμε - ήταν δευτερεύουσας σημασίας. Γιατί, τις περισσότερες φορές, ήταν τελείως προσωπικοί οι λόγοι που ερωτευόταν ένας άνθρωπος, γινόταν βάση δικών του εμπειριών, επιθυμιών ή ακόμα και γονιδίων. Δεν ήταν κάτι που μπορούσε να γενικευτεί.

Όλα αυτά, δικαιολογημένα αγνοήθηκαν από τους επιστήμονες. Το πραγματικά σημαντικό ήταν το ποια ακριβώς σημεία του εγκεφάλου του ερωτευμένου ήταν υπεύθυνα, ποια ακριβώς η φύση της βιοχημικής αντίδρασης που λάμβανε χώρα κατ' εντολήν του και με ποιο επιστημονικό τρόπο αυτή ξεκινούσε εκεί μέσα.

Κυρίως πως ξεκινούσε εκεί μέσα.

Γιατί με οποιονδήποτε τρόπο και να ερωτεύεται ένας άνθρωπος, όλα έχουν την ίδια συνιστώσα και καταλήγουν στο ίδιο σημείο, σε αυτή την περιοχή του εγκεφάλου που διεγείρετε και στέλνει το μήνυμα στο ανθρώπινο σώμα να ερωτευτεί και να ξεκινήσει την συναισθηματική περιπέτεια. Από κει ξεκινούν όλα.

Και οι επιστήμονες το ανακάλυψαν.

Κανείς δεν ξέρει πόσο καιρό τους πήρε πραγματικά και πόση προσπάθεια, αλλά το αποτέλεσμα ήταν να έχουν πια το κλειδί που τόσο επίμονα αναζητούσαν, γραμμένο σε κάποιο επιστημονικό εγχειρίδιο.

Η γνώση όμως για την φύση του έρωτα και την γέννηση της ίδιας της επιθυμίας, έδινε μια δυνατότητα που δύσκολα μπροστά της θα έκλεινε τα μάτια κάποιος επιστήμονας.

Την δυνατότητα να επεμβαίνεις σε αυτή κατά βούληση.

Το τελευταίο βήμα δεν άργησε να γίνει. Και όλος ο καλλιτεχνικός οίστρος, αμέτρητες γραμμές λογοτεχνίας και δημιουργικής έμπνευσης, συσκευάστηκαν σε δύο ειδών μικρά χαπάκια, ικανά να προγραμματίσουν τον ανθρώπινο εγκέφαλο και να δημιουργήσουν ή να αφαιρέσουν τα ερωτικά αισθήματα, τον έρωτα.

Ήταν τα χάπια του Έρωτα και του Αντιέρωτα

Εκείνη την εποχή ήμασταν ερωτευμένοι με την Σοφία. Η κοινωνία είχε μόλις αρχίσει να χρησιμοποιεί δειλά την τελευταία ανακάλυψη και τα πλεονεκτήματά της. Εξάλλου, δεν ήταν λίγοι αυτοί που είχαν ευχηθεί για την ύπαρξή τους. Οι πληγωμένοι έπνιγαν τον καημό τους με ένα χάπι αντιέρωτα, οι απελπισμένοι ευελπιστούσαν στην στιγμή που το αντικείμενο του πόθου τους θα έπαιρνε ένα χάπι έρωτα για αυτούς. Η αλήθεια όμως είναι πως δεν υπήρχε πια ο φόβος της απόρριψης, αν δεν έβρισκες ανταπόκριση έπαιρνες το χάπι του αντιέρωτα και δεν αισθανόσουν τίποτα. Διάλεγες την καλύτερη περίπτωση για σένα, έπαιρνες το χάπι του έρωτα και γινόταν ο άνθρωπος σου. Τα συνοικέσια έγιναν επίκαιρα αφού οι διαφωνίες ήταν πια κυρίως οικονομικές, το αισθηματικό είχε λυθεί. Τώρα πια, αγόραζες τον έρωτα από τα φαρμακεία.

Σε εκείνη την εποχή, που τα χτυποκάρδια ήταν θέμα επιστήμης, ο έρωτας μας με την Σοφία ήταν φυσικός, χωρίς βοηθήματα, δυνατός και επιπόλαιος από την ορμή της νίσης. Ούτε γω δεν ξέρω από ποιες κρυφές πτυχές μας ξεπήδησε, αλλά έγινε και ήταν τρικυμιώδης, ορμητικός και ανεξέλεγκτος. Ήταν η πρώτη γυναίκα που ερωτεύτηκα πραγματικά, και ήμουν τυχερός γιατί ήταν αμοιβαίο.

Συνέβη εδώ, στο Νησί.

Είμαι Έλληνας αλλά με την οικογένεια μου ζούσαμε στο εξωτερικό, κι εγώ δεν είχα έρθει ποτέ ξανά στην Ελλάδα. Αποφασίσαμε να έρθουμε στο Νησί για διακοπές εκείνο το καλοκαίρι, την πατρίδα της μητέρας μου. Ήταν ας πούμε κάτι σαν δώρο για τις επιτυχίες που σημείωνα στις σπουδές μου.

Η Σοφία και η δικιά της οικογένεια ζούσαν στην Αθήνα αλλά ο αρχιτέκτονας πατέρας της διατηρούσε ακόμα ένα παλιό αρχοντικό στην Χώρα. Ήταν ένα διώροφο κτίριο με μια μικρή αυλή, πνιγμένη στις ντάλιες και τις βουκαμβίλιες.

Δύο πράγματα θυμάμαι κυρίως από την πρώτη μέρα στο Νησί. Την συγκίνηση της μητέρα μου, που είχε χρόνια να βρεθεί στο μέρος που γεννήθηκε, και την γνωριμία μου με την Σοφία, που συνοδεύτηκε από μια αμοιβαία στιγμή σιωπής και αμηχανίας. Το πρώτο το ξέχασα γρήγορα, το δεύτερο όμως ήταν η αρχή για πρωτόγνωρα αισθήματα που δεν ξέχασα ποτέ.

Κάποιες κοπέλες στην σχολή δεν ήταν τίποτα άλλο παρά χαζές και ανώριμες σχέσεις, που κατάλαβα την αξία τους εκείνη ακριβώς την στιγμή. Δεν μπορώ να πω μετά από τόσα χρόνια πως η Σοφία ήταν η πιο εντυπωσιακή γυναίκα που συνάντησα, αλλά γιατί αισθάνθηκα αυτό που αισθάνθηκα η επιστήμη ίσως μπορούσε να το εξηγήσει, εγώ όμως όχι. Νομίζω πως μαγεύτηκα αμέσως, χωρίς να ξέρω σχεδόν τίποτα για αυτήν, χωρίς να έχουμε ανταλλάξει λέξη.

Και αυτή φρόντισε άθελα της στο διάστημα που ακολούθησε, να μην βρίσκω πάνω της ούτε ένα ψεγάδι. Είτε την κοιτάζα, είτε την άκουγα να μιλά, είτε – αργότερα – την άγγιζα και την γεύομαι, ήταν από μια τέχνη για κάθε μου αίσθηση, που την έφερνε σε έκσταση και

εκπλήρωνε οποιαδήποτε ματαιόδοξη προσδοκία της. Τα μάτια μου έβλεπαν τον καλύτερο πίνακα ζωγραφικής, τα αυτιά μου άκουγαν την πιο ηδονική μουσική, τα χέρια μου αγγίζαν βελούδινα όνειρα. Ήταν όλες οι τέχνες μαζί, ήταν η ύψιστη τέχνη, που συντόνιζε για πρώτη φορά όλες μου τις αισθήσεις στο πλήρωμα των απαιτήσεων τους.

Ήμουν ερωτευμένος.

Προσπάθησα να φερθώ με αυτοσυγκράτηση αλλά δεν τα κατάφερα. Έμενα δίπλα της όποτε έβρισκα αφορμή, της μιλούσα με την πρώτη ευκαιρία, την πείραζα, κι ενδιαφερόμουν για τους τρίτους μόνο όταν ήθελα να στρέψω αλλού το βλέμμα μου, κοκκινισμένος και νοιώθοντας πως τα μάτια μου δεν μπορούσαν να κρατήσουν κανένα μυστικό από αυτήν. Λίγες μόνο μέρες χρειάστηκαν και μετά δεν μπορούσα πια να ορίσω τον εαυτό μου, δεν μπορούσα να είμαι μακριά της, δεν μπορούσα να σκεφτώ κάτι άλλο πέρα από αυτήν. Η έκρηξη μέσα μου μπορούσε να κινήσει από μόνη της τους ανεμόμυλους.

Και η Σοφία όμως ανταποκρίθηκε, με τον ίδιο μυστικό και ανείπωτο έρωτα. Δειλά στην αρχή, με φοβισμένες και μετρημένες κινήσεις που πρόδιδαν την αμηχανία της. Αλλά ότι έβλεπα στα δικά της μάτια δεν ήταν μια απλή αντανάκλαση των δικών μου αισθημάτων, ήταν ο δικός της πυρετός που την σιγόψηνε, ο δικός της έρωτας που προσπαθούσε να μετουσιωθεί σε λόγια και πράξεις. Και όταν τελικά βρήκε την διέξοδο, ακολουθώντας το μόνο δρόμο που θέλαμε και οι δύο πραγματικά να διαβούμε, το πάθος μας αδιαφόρησε για σκέψεις.

Ξεχάσαμε το Νησί και τις οικογένειες και τα πάντα.

ΣΟΦΙΑ

Δεν είχα ιδέα τι ήταν έρωτας, ούτε καν από επιστημονική άποψη. Ότι ήξερα ήταν από ρομαντικές ταινίες κι από κάποιο καλά κρυμμένο ένστικτο, που με προειδοποιούσε από καιρό σε καιρό στην θέα διάφορων αγοριών, με σφιζίματα στη καρδιά και ονειροπολήσεις. Ήμουν μόλις δεκαεπτά χρονών και ότι άποψη μπορούσα να έχω ήταν από διάφορες συζητήσεις μεγαλύτερων ή από τις επιταγές της κοριτσιίστικης φαντασίας μου.

Όταν γνώρισα τον Δημήτρη, βρέθηκα αντιμέτωπη με κάτι που αδυνατούσα να τιθασεύσω. Κι αν στην αρχή ήμουν επιφυλακτική, ήταν περισσότερο από φόβο, όχι από λογική. Αλλά δεν υπήρξε στιγμή που να μην τρέχει το μυαλό μου σε σκέψεις που αφορούσαν αυτόν, ούτε και μπορούσα να καθησυχάσω αυτή την επιτακτική εσωτερική ανάγκη που ζητούσε συνεχώς να βρεθώ μαζί του. Ήμουν πολύ μικρή για να έχω την εμπειρία να ελέγξω τα αισθήματα μου, έστω να τα κρατήσω κρυφά ή να τα δω σαν σφάλμα. Ήταν κάτι πάνω από τις δυνάμεις μου.

Την πρώτη μέρα απλά καθόμασταν μαζί, σε όλη την διάρκεια της συνάντησης των δύο οικογενειών. Δειλά βλέμματα, χαζές κουβέντες, κρυφό ενδιαφέρον, υπήρχε ένα αόρατο νήμα επαφής μεταξύ μας που κανείς δεν ήθελε να κόψει. Στο τραπέζι, ανάμεσα από τσουγκρίσματα ποτηριών κι ευχές καλωσορίσματος, εμείς αναζητούσαμε ο ένας τις λέξεις του άλλου. Ρωτούσα την γνώμη του για οποιοδήποτε άσχετο θέμα μπορούσα να σκεφτώ, για την ζωή του, τις σπουδές του, για την χώρα που έμενε. Δεν υπήρξε κανένα επιτήδειο φλερτ, καμία μελετημένη κίνηση. Αυτό το μυστήριο μέσα μας αυτοσχεδίαζε για μας.

Τις επόμενες μέρες γίναμε αχώριστοι, χωρίς όμως να ειπωθεί ή να γίνει κάποιος υπαινιγμός για τα αισθήματα μας. Εξακολουθούσαμε να επιδιώκουμε ο ένας την συντροφιά του άλλου χωρίς καμία επιφύλαξη. Υπήρχε μόνο ένας μικρός ενδοιασμός που μας γυρόφερνε αλλά ήταν τελείως ανίσχυρος. Εξαφανίστηκε εντελώς κάποια στιγμή, καθώς ο κρυφός μας έρωτας, μέρα με τη μέρα, άρχισε να κυριαρχεί και να εξουσιάζει.

Την έλξη μεταξύ μας δεν την πρόσεξε κανείς και αυτό βοήθησε στο να μπορούμε να είμαστε συνεχώς μαζί. Όλοι θεώρησαν εύλογο να έχουμε πολλά κοινά λόγω ηλικίας και η διαρκής παρέα που κάναμε δεν παραξένεψε κανέναν, ακόμα κι όταν ήμασταν μακριά τους. Μετά από λίγο καιρό, ο καθένας από τις δύο οικογένειες είχε βρει την δικιά του αγαπημένη ασχολία στο Νησί και περνούσε τον καιρό του με αυτήν, διευκολύνοντας μας.

Όταν γίναμε ζευγάρι, παρόλο που δεν υπήρχε καμία υποψία από τις δύο οικογένειες, οι δικαιολογίες για να βρισκόμαστε μόνοι πήραν την μορφή ολόκληρων σχεδίων. Ώρες και ώρες συζητούσαμε για την επόμενη φορά που θα ξαναβρεθούμε, ψάχνοντας τρόπους να αποτραβηχτούμε από τους υπόλοιπους. Ήταν όμως περισσότερο ένα παιχνίδι μεταξύ μας,

κάτι ακόμα που θέλαμε να έχουμε κοινό. Ήμασταν οι δυο μας εναντίον όλων των υπολοίπων, ο δικός μας κόσμος και ο δικός τους, και αυτός ο μικρόκοσμος που είχα δημιουργήσει με τον Δημήτρη, μου αρκούσε και με έκανε ευτυχισμένη.

Συνολικά θα μέναμε στο Νησί δύο μήνες. Ερχόμασταν κάθε καλοκαίρι αλλά εκείνη τη χρονιά παρατείνουμε την παραμονή μας, λόγω της επίσκεψης της οικογένειας του Δημήτρη. Τους φιλοξενούσαμε στον πάνω όροφο του εξοχικού ενώ εμείς μέναμε από κάτω. Το διάφορο αρχοντικό ήταν το μόνο που μας χώριζε προς το παρόν.

Ο πρώτος μήνας πέρασε, και οτιδήποτε άλλο που δεν αφορούσε τον Δημήτρη ήταν μια αγνή και ασήμαντη λεπτομέρεια για μένα. Βίωνα κάτι άγνωστο, μια χίμαιρα που είχα εκ γενετής και τώρα την ζούσα. Στιγμή δεν με απασχόλησε η ερμηνεία του έρωτα, τον ερμήνευα μόνη μου μαζί του και τον ζούσα κάθε στιγμή. Τίποτα δεν μπορούσε να με τραβήξει από τους ουρανούς που βρισκόμουν και τίποτα δεν φαινόταν αρκετό για να εμποδίσει την ευτυχία μου.

Μέχρι που ένα βράδυ, σε άλλη μια κρυφή μας έξοδο σε κάποια ερημική παραλία, κανένας από τους δυο μας δεν πρόσεξε τα μακρινά φώτα του αυτοκινήτου που έσβησαν καθώς πλησίαζε. Χαμένοι και οι δυο σε ένα μεθυστικό κόσμο, ίσα που προλάβουμε να δούμε μια σκιά να έρχεται προς το μέρος μας με ασταθή βήματα πάνω στη άμμο. Ο μεθυστικός μας κόσμος γκρεμίστηκε και δεν ήμασταν πια μόνοι.

Μας είχε βρει ο πατέρας μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ήταν πρώτα ξαδέλφια. Ο Δημήτρης ήταν γιος της αδελφής μου, ανιψιός μου, πως μπορούσα να δεχτώ κάτι τέτοιο;

Η Σοφία έκανε λάθος που νόμιζε πως κανένας δεν τους είχε προσέξει. Δεν το αντιλήφθηκα αμέσως βέβαια αλλά, αφού πέρασε το πρώτο διάστημα και καταλάγιασε κάπως η χαρά και η αναστάτωση που έβλεπα την αδελφή μου μετά από τόσα χρόνια, η συνεχής συναναστροφή τους δεν μπορούσε παρά να με βάλει σε υποψίες. Στην αρχή πίστευα πως ήταν καλύτερα να αφήσουμε τους νέους με τους νέους, η γερωντίστικη παρέα μας σίγουρα θα τους ήταν αφόρητα βαρετή. Αυτοί όμως, γρήγορα άρχισαν να αποφεύγουν ακόμα και τα αδέλφια τους, ούτε ένα σωρό συνομήλικοι στο Νησί δεν φάνηκαν να τους ενδιαφέρουν.

Δεν ήθελα να το πιστέψω ούτε και να βάλω στο μυαλό μου δυσάρεστες σκέψεις, αλλά η υποψία μου φούντωνε. Δεν άργησα να παρατηρήσω τυχαία, φλογερές ματιές και αγγίγματα μεταξύ τους, που επιβεβαίωναν την ανησυχία μου. Είχαν γίνει απρόσεκτοι. Τυφλωμένοι από τον έρωτα και από την παντογνωσία της νεαρής ηλικίας, είχαν αρχίσει να κάνουν λάθη, κυρίως λόγω της υπερβολής και της μυστικοπάθειας τους.

Μέχρι να σιγουρευτώ και να επέμβω, υποκρίθηκα πως δεν κατάλαβα κι έκανα ότι μπορούσα ώστε κανείς από τις δυο οικογένειες να μην αντιληφθεί κάτι. Ήταν αλήθεια πως ξεγελάστηκα κι εγώ για μεγάλο διάστημα, αλλά τελικά ήταν καλύτερα που ότι έγινε, έγινε μακριά από τα βλέμματα των συγγενών, αφού η ντροπή μας απειλούσε όλους. Η σχέση μεταξύ των δύο οικογενειών κλονιζόταν επικίνδυνα και κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει πόσο βαθιά μπορούσε να φτάσει ένα ρήγμα μεταξύ μας. Αλλά αυτό ήταν το λιγότερο, μπορούσα να σκεφτώ χίλια δυο βάσανα να πέφτουν στις πλάτες μας. Το βάρος τους μπορούσε να βουλιάξει το Νησί ολόκληρο.

Τους ακολούθησα εκείνο το βράδυ διακριτικά, καθώς φανταζόμουν το σχέδιο τους αλλά όχι και το σημείο που θα πηγαίνουν. Στον δρόμο κατάλαβα πως κατευθύνονται στην Χρυσή Άμμο, μια παραλία μοναχική με άμμο μαλακή σαν στρώμα. Παρέμβηκα αμέσως μόλις άρχισαν τα χάρδια τους, σε ένα σημείο που δεν χωρούσαν δικαιολογίες από μέρους τους. Δεν καθυστέρησα όμως περισσότερο, δεν ήξερα αν θα μπορούσα να αντέξω ότι θα έβλεπα.

Δεν έβαλα τις φωνές ούτε χτύπησα κανέναν τους. Απλά πήρα την Σοφία και έφυγα. Άφησα τον Δημήτρη εκεί, ντροπιασμένο, να μας κοιτάζει να φεύγουμε χωρίς να μπορεί να αρθρώσει λέξη. Η Σοφία με ακολούθησε υποτακτικά χωρίς να αντισταθεί, και ήταν σαν να κρατούσα έναν άνθρωπο που κάποια αρρώστια του είχε στερήσει τις δυνάμεις.

Το κοινό τους αίμα δυστυχώς δεν είχε αντισταθεί ώστε να αποτρέψει την σχέση τους. Κι εγώ άργησα πολύ να καταλάβω πόσο ξένοι ήταν μεταξύ τους όταν συναντήθηκαν για πρώτη

φορά, και μάλιστα δυο όμορφοι ξένοι. Ακόμα κι έτσι όμως δεν μπορούσα να το ανεχτώ, πόσο μάλλον να συναινέσω.

Ναι, υπήρχε οργή εκείνες τις στιγμές, αλλά την συγκρατούσα ενώ ταυτόχρονα αντιπάλευα και τις όποιες υπόγειες σκέψεις προσπαθούσαν να τους δικαιολογήσουν. Ήξερα πως μια άσχημη αντίδραση εκ μέρους μου μπορούσε να δυναμώσει ακόμα περισσότερο το πάθος τους. Ήμουν σίγουρος πως η αίσθηση της παρανομίας είχε επιδράσει αρκετά στην δύναμη που τους ελκούσε. Προτίμησα να μην ανοίξω τους ασκούς του Αιόλου.

Πολλές ώρες εκείνο το βράδυ μιλούσα στην Σοφία. Στο σπίτι ήμασταν μόνοι λόγω του πανηγυριού που γινόταν στην Χώρα. Ήταν κι ο λόγος που είχα διαλέξει εκείνη τη συγκεκριμένη νύχτα για να διορθώσω την άσχημη κατάσταση, για να βρεθούμε οι δυο μας. Προσπάθησα με ήρεμα λόγια να τις δείξω πόσο τραγικά λάθος ήταν αυτό που είχε γίνει και που μπορούσε να καταλήξει. Της μίλησα για την στενή τους συγγένεια, της μίλησα για την θρησκεία μας, για το περιβάλλον που θα τους χλεύαζε πίσω από την πλάτη τους και για την τροπή που θα έπαιρναν τα πράγματα μεταξύ των οικογενειών. Της έδειξα που πραγματικά μπορούσε να οδηγήσει αυτή η σχέση.

Κι αυτή μου μίλησε για έρωτα και όνειρα.

Ήταν μάταιη η προσπάθειά μου. Πώς μπορούσα να πείσω ένα ερωτευμένο κορίτσι να απαρνηθεί τον αγαπημένο της;

Έπρεπε να κάνω κάτι άμεσα, δεν είχα την πολυτέλεια του χρόνου. Ο φόβος πως από την επόμενη μέρα θα αρχίζουν τα ίδια ήταν απειλητικός κι εγώ τότε θα έπρεπε να επέμβω πιο δυναμικά, φανερώνοντας έτσι την ιστορία σε όλους. Γιατί πώς θα της απαγόρευα να ξαναδεί τον Δημήτρη χωρίς να το δικαιολογήσω στους άλλους; Θα μπορούσα ίσως να κάνω υπομονή ένα ακόμα μήνα, μέχρι ο Δημήτρης να επιστρέψει στην χώρα του, αλλά και μόνο η σκέψη πως θα συνυπήρχαν τόσο χρόνο μαζί, με τρομοκρατούσε.

Έκανα το μόνο που μου απέμενε.

Βγαίνοντας από το δωμάτιο της Σοφίας, την άφησα να κλαίει στο κρεβάτι. Στο χέρι της είχα αποθέσει ένα χάπι αντιέρωτα και της είχα υποσχεθεί πως, αν το έπαιρνε για τον Δημήτρη και εξακολουθούσε να θέλει να είναι μαζί του, τότε θα την άφηνα να αποφασίσει μόνη της για την ζωή της. Φυσικά έλεγα ψέματα. Αρκούσε όμως να το πάρει την επόμενη φορά που θα ήταν μαζί του, όταν τον είχε μπροστά της.

Αρκούσε.

ΣΟΦΙΑ

Έμεινα στο σκοτάδι του δωματίου, γνωρίζοντας βαθιά μέσα μου πως ο πατέρας είχε δίκιο. Το λόγια του είχαν σπάσει αυτή τη σαπουνόφουσκα που είχα κρύψει μέσα της την ομορφιά της σχέση μου, αφήνοντας απέξω οτιδήποτε αρνητικό και άσχημο. Εξακολουθούσα να θέλω τον Δημήτρη με την ίδια θέρμη, δεν ήταν να δυνατόν να διαγράψω έτσι απλά τα αισθήματα μου ακούγοντας μερικά σκληρά αλλά αληθινά λόγια. Αλλά τώρα, η αμφιβολία πλανιόταν στον αέρα του δωματίου, μπερδεμένη με την ενοχή που ξαφνικά ένοιωθα. Τα λόγια του πατέρα μου είχαν μείνει πίσω του καθώς αυτός έκλεινε την πόρτα και έκαναν ακόμα πιο σκοτεινό κι αποπνικτικό το σκοτάδι που με τύλιξε.

Εκείνη τη στιγμή όμως, αρνιόμουν πεισματικά να δεχτώ τέτοιο τέλος. Αυτό που έβγαине από μένα ήταν θυμός και αντίδραση. Κανείς δεν είχε το δικαίωμα να μου στερήσει κάτι που με είχε κάνει τόσο ζωντανή και μου είχε φέρει τέτοια άγνωστη για μένα ευφορία και ζάλη. Και πολλές φορές στην διάρκεια εκείνης της νύκτας αισθανόμουν πνιγμένη από το δίκιο και, θέλοντας να ξεσπάσω, έβαζα στο στόμα του πατέρα μου λόγια που δεν είπε. Λόγια θυμωμένα και παράλογα, που έκαναν ακόμα πιο άδικη την ζωή απέναντι μου.

Αλλά μετά, αναγκαζόμουν να παραδεχτώ πως ότι είχε πει δεν ήταν κάποια απαγόρευση, δεν ήταν απειλές και περιορισμοί. Ήταν λέξεις λογικές και πατρικές, που με είχαν φέρει αντιμέτωπη με τις ευθύνες μου και ένα δύσκολο μέλλον, που μέχρι τότε απέφευγα να αντικρύσω. Δεν είχα λόγο να τον κατηγορώ, εκτός ίσως από το γεγονός ότι στο φορτίο που ήδη κουβαλούσα μου πρόσθεσε και αυτό της επιλογής. Γιατί τώρα, έπρεπε να βρω το θάρρος

και τη δύναμη να αποφασίσω, να διαλέξω αν θα ζήσω με το σωστό ή το λάθος και να αποφασίσω αν θα κρατούσα τις δομές της οικογένειας στέρεες ή όχι.

Και αυτό με λύγιζε και με βύθιζε ακόμα περισσότερο στην απόγνωση.

Δεν κοιμήθηκα πολύ εκείνη την νύχτα. Που και που μόνο έπεφτα σε ένα ταραγμένο και ασταθή ύπνο, χωρίς συνείδηση αν είμαι ξύπνια ή όχι, και ακροβατούσα σε όνειρα και εφιάλτες. Σκαρφάωνα στις λέξεις του πατέρα μου που παρέμεναν αιωρούμενες και αμετακίνητες στο σκοτάδι, μέχρι που διαλυόντουσαν και με άφηναν να πέσω με ελεύθερη πτώση σε γκρεμούς και αβύσσους. Και κάποιες φορές με συγκρατούσε το χέρι του Δημήτρη, άλλες φορές το χέρι του πατέρα, άλλες φορές κάποια σκιά που έπαιρνε μια αόριστη μορφή και, αφού με τραβούσε ψηλά και με γλύτωνε από την κατρακύλα, με παρατούσε και με άφηνε να ξαναπέσω.

Στα βήματα των συγγενών που επιστρέφαν από το πανηγύρι και έκαναν τα σανίδια του παλιού σπιτιού να τρίζουν, μαζευόμουν ασυναίσθητα στην άκρη του κρεβατιού, σαν να κρυβόμουν. Ήθελα να κάνω την παρουσία μου αόρατη και φοβόμουν μήπως κάποιος μπει και μου μιλήσει. Αναρωτιόμουν αν γνωρίζαν τι είχε συμβεί, γιατί ντρεπόμουν. Ευχόμουν να μην μάθουν τίποτα, μα ερχόντουσαν στιγμές που από την τόση πίεση ήμουν έτοιμη να βγω και να τους τα πω εγώ ή ίδια. Αλλά μετά, επέστρεφε η εικόνα του Δημήτρη σαν δεκανίκι που με στήριζε, και κρεμόμουν πάνω της βρίσκοντας ξανά δύναμη. Μέχρι που οι σκέψεις μου έπαιρναν πάλι την αντίθετη κατεύθυνση και ανατρέπαν άλλη μια φορά ότι πριν από λίγο είχα αποφασίσει.

Μέσα σε αυτή την αμφιβολία και την αναποφασιστικότητα, το μόνο που παρέμενε σταθερό όλο το βράδυ βρισκόταν στο χέρι μου. Το χάπι του αντιέρωτα. Την περισσότερη ώρα ξεχνούσα την ύπαρξη του αλλά η παλάμη μου είχε σφίξει γύρω του και το κρατούσε. Δεν καταλάβαινα την δύναμη του και δεν πολυπίστευα πως ένα τόσο μικρό πραγματάκι μπορούσε να σβήσει από μέσα μου κάτι τόσο δυνατό και ριζωμένο. Αλλά είχα ήδη παραδείγματα από την χρήση του στον περίγυρο μου, όλος ο κόσμος μιλούσε για αυτό. Τα χάπια έδιναν και έπαιρναν τον έρωτα σε λίγα μόλις λεπτά, καλύπτοντας απλόχερα τις ανάγκες των ανθρώπων. Εγώ είχα αδιαφορήσει μέχρι τότε και τώρα που μου είχε προσφερθεί, μου φαινόταν αδιανόητο να κατορθώνει κάτι τέτοιο. Αλλά ακόμα κι αν ήταν αλήθεια, η χρήση του από μένα φάνταζε σαν θλιβερή προδοσία απέναντι στον Δημήτρη, στον εαυτό μου και τα αισθήματά μου.

Δεν θα έπαιρνα ποτέ το χάπι του αντιέρωτα για να τον απορρίψω, αλλά μπροστά σε όλο αυτό το βάρος που είχε πέσει πάνω μου, ηθελημένα και μη φαινόταν σαν λύτρωση. Αν είχαν δίκιο, δεν θα αργούσα να συνέλθω από όλον αυτόν τον εφιάλτη και να βγω από το τέλμα. Θα μπορούσα να πάρω αποφάσεις βασισμένες στην λογική και όλα θα γυρνούσαν στους αρχικούς ρυθμούς, χωρίς αυτή την ανυπόφορη ευθύνη που με καταπλάκωνε. Εξάλλου, ήταν τόσο απλό, θα το έπαιρνα όταν ήμουν με τον Δημήτρη και, αν ενεργούσε όπως ισχυριζόταν, τότε θα γινόμουν όπως πριν. Νέα ήμουν ακόμα, θα είχα πολλές ακόμα ευκαιρίες στην ζωή για να ξαναζήσω ότι έζησα.

Αλλά τότε φαινόταν δυσβάσταχτο το μέλλον, γιατί το είχα συνυφάνει με το παρόν και τα τωρινά αισθήματα. Δεν μπορούσα να το φανταστώ χωρίς αυτά που η ίδια θα είχα απαρνηθεί. Κι αν υπήρχε και το έτερο χάπι - αυτό του έρωτα - που υποσχόταν να βοηθήσει, δεν καταλάβαινα γιατί έπρεπε να επιλέξω κάτι τεχνητό όταν το είχα βρει με τόσο φυσικό τρόπο.

Οι ώρες πέρασαν αργά και από τις γρίλιες του παραθύρου μπήκε το πρώτο πρωινό φως. Μόνο τότε, κατάκοπη και εξαντλημένη παραδόθηκα σε ένα βαθύ, μαύρο ύπνο, που έμοιαζε με λήθαργο και ήταν χωρίς όνειρα ή εφιάλτες.

Ξύπνησα με μια συνείδηση θολή και για λίγο η προηγούμενη νύχτα ήταν απόμακρη, σαν μην είχε γίνει ή να μην με αφορούσε. Αλλά η ηρεμία ήταν μια ψευδαίσθηση που διαλύθηκε αμέσως μόλις βγήκα από το δωμάτιο.

Το πρώτο πρόσωπο που είδα ήταν του πατέρα. Με περίμενε καθιστός στο μικρό σαλόνι και αμφιβάλλω αν είχε κοιμηθεί κι αυτός καθόλου. Δεν μπόρεσε να μου μιλήσει εκείνη τη στιγμή γιατί οι συγγενείς πηγαινοέρχονταν στο σπίτι. Παρέμεινε όμως διαρκώς κοντά μου και

δεν με άφησε στιγμή από το βλέμμα του. Κι αυτό ήταν αρκετό για να επιστρέψουν όλα τα χτεσινοβραδινά πνιγηρά συναισθήματα.

Ολόκληρη εκείνη την μέρα απέφευγα τον Δημήτρη, και κυρίως τους γονείς του. Για την εμφανή αλλαγή της διάθεσης μου και για το ξενοχτισμένο μου πρόσωπο, επικαλέστηκα αδιαθεσία. Τα μάτια των συγγενών όμως, ήταν σαν να με κατακρίναν και, παρόλο που δεν γνωρίζαν το παραμικρό, τα ένοιωθα να με δικάζουν. Είχα συνεχώς την εντύπωση πως ήμουν το επίκεντρο μιας κακοήθειας και δεν είχα κανέναν να μιλήσω για αυτό, πέρα από τον πατέρα και τον Δημήτρη που απέφευγα. Δεν είχα ξανααισθανθεί τόση μοναξιά όσο εκείνη την μέρα.

Στο μεσημεριανό τραπέζι που μαζευτήκαμε όλοι, έβλεπα την οικογένεια αγαπημένη και μονιασμένη. Διασκέδαζαν και διηγούνταν ιστορίες από τα παιδικά τους χρόνια, γέμιζαν τα ποτήρια με κρασί ξανά και ξανά, και ευχόντουσαν με προπόσεις για την στιγμή που θα ξαναβρεθούμε όλοι μαζί. Υπήρχε τόση αρμονία μεταξύ τους, που η απόσταση και ο χρόνος είχαν αφήσει αναλλοίωτη, και μόνο οι δικιές μου πράξεις απειλούσαν να την γκρεμίσουν. Θα γινόμουν η αιτία να μισήσουν ο ένας τον άλλον, θα έφευγαν και ποιος ξέρει αν και πότε θα ξαναμιλούσαν ή πως θα το ξεπερνούσαν. Δεν ήθελα να διαλύσω την οικογένεια και ήταν πολύ εύκολο να το καταφέρω, η εποχή μας μάς προσέφερε όλα τα μέσα για να διευκολύνουμε την ζωή μας και να βγαίνουμε από τέτοια αδιέξοδα.

Καταλάβαινα πως ότι είχα κάνει ήταν καταστροφικό αλλά όμως, όταν αποφάσιζα πως έπρεπε να βάλω τους άλλους πάνω από μένα, επέστρεφε με ορμή η σκέψη μιας αυτοθυσίας άδικης, επίπονης, που ήταν μια εγωιστική σκέψη αλλά δεν μπορούσα να την βγάλω από το μυαλό μου. Είχα κάνει ένα λάθος αλλά, γιατί έπρεπε εγώ να καταλάβω τους άλλους και όχι αυτοί εμένα, αυτό ήταν κάτι που με εξόργιζε, και δεν το αντιστάθμιζε κανένα άλλο δίκιο στον κόσμο.

Και μέσα σε όλη αυτή την μπερδεμένη ομίχλη, έβλεπα ανάμεσα από καπνούς τσιγάρων, δυνατά γέλια και φιλοφρονήσεις συγγενών, το πρόσωπο του Δημήτρη, σκοτεινιασμένο και απόμακρο, και προσπαθούσα να ζυγίσω πόσο άξιζε η δικιά μας ικανοποίηση για ένα μόνο μήνα ακόμα που μας απέμενε μαζί. Γιατί μετά θα έφευγε, θα επέστρεφε στην χώρα του και ποιος ξέρει τι μπορούσε να γίνει.

Πέρασαν δύο ακόμα ημέρες έτσι, με την ίδια αγωνία, την ίδια ένταση. Ο πατέρας μου δύσκολα έκρυβε την ανησυχία και την νευρικότητα του, παρόλο που εγώ έμενα άπραγη. Ήθελε να κλείσει την ιστορία όσο ήταν ακόμη ελεγχόμενη. Κάποια στιγμή μου ζήτησε ξανά να πάρω το χάπι, αλλιώς θα με έπαιρνε από το Νησί και θα φεύγαμε μαζί, με κάποια πρόφαση.

Συναντήθηκα τελικά με τον Δημήτρη το απόγευμα, στο παλιό κάστρο. Καθόταν θλιμμένος και σκεπτικός σε ένα απόμακρο τραπεζάκι, σε μια μικρή καφετέρια που υπήρχε εκεί. Ήταν κι αυτός ξενοχτισμένος και ταλαιπωρημένος.

Πλησίασα στο τραπέζι κι έκατσα απέναντι του, ενώ στο χέρι κρατούσα σφιχτά το χάπι του αντιέρωτα. Είχαμε αμηχανία όπως την πρώτη φορά αλλά τώρα ήταν διαφορετική, ήταν γεμάτη ενοχή, ντροπή και πάγο.

Θα έπρεπε να πάρω το χάπι διακριτικά, με την πρώτη ευκαιρία. Θα έπρεπε να το αφήσω να κυλήσει θεραπευτικά και να τελειώνει οριστικά αυτό το λάθος.

Αλλά δεν το έκανα.

Εκίνησα απλά να μιλάω, να κλαίω και να παραπονιέμαι, και αφού του είπα τα πάντα για τις προηγούμενες μέρες μέσα από ένα ακατάπαυστο και μπερδεμένο μονόλογο, τον αγκάλιασα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Απομάκρυνα τα χέρια της από πάνω μου ενώ ταυτόχρονα έκανα μια ελαφριά κίνηση προς τα πίσω. Όταν η πλάτη μου βρήκε στην ράχη της καρέκλας και δεν πήγαινε πιο πίσω, έστριψα το κεφάλι μου για να μην την βλέπω. Ξαφνικά, δεν μπορούσα να αντέξω την μυρωδιά της, την αφή της πάνω στο σώμα μου, την παρουσία της στο χώρο μου. Δεν ήταν απλά μια απάθεια αυτό που ένοιωθα, ήταν μια δυσάρεστη αποκάλυψη, αναμιγμένη με μια μικρή, λεπτή και ακαθόριστη αηδία για την γυναίκα που είχα μπροστά μου.

Όσο το χάπι του αντιέρωτα ενεργούσε μέσα μου, γινόταν ολοένα και πιο ξένη για μένα. Ξεγυμνωμένη από οτιδήποτε μπορούσε να με ελκύσει, το πρόσωπο της, που πριν από λίγο θαύμαζα, μετατράπηκε σε μια άσχημη μάσκα, τα μάτια της μου φαινόταν σαν κακοφτιαγμένες κουμπότρυπες και στην μύτη μου έφταναν διαρκώς αποθητικές οσμές από τον ιδρώτα του κορμιού της. Δεν μπορούσα να δω τίποτα θετικό πάνω της και όλα όσα είχα ερωτευτεί, είχαν διαλυθεί και αντικατασταθεί με εικόνες που μου προκαλούσαν δυσφορία.

Όλα τα ελαττώματα της είχαν ξεπροβάλλει, είχαν πάρει την πραγματική τους διάσταση και ίσως ακόμα περισσότερο. Το χάπι είχε απομυθοποιήσει οτιδήποτε θετικό είχα πλάσει στο μυαλό μου για αυτήν και η ύπαρξη της κοντά μου μού ήταν αφόρητη. Ξαφνικά, ο έρωτας της με έπνιγε. Και όσο περισσότερο έκλαιγε, τόσο περισσότερο με κούραζε και με εκνεύριζε και ήθελα να την διώξω μακριά μου.

Δεν ήταν μίσος αυτό που αισθανόμουν, όχι. Απλά δεν μπορούσα να την αντέξω πια, είχε γίνει κάτι περιττό που ήθελα να ξεφορτωθώ. Αλλά αυτή είχε κολλήσει επίμονα πάνω μου και μού ζητούσε πράγματα που δεν είχα πια να της δώσω. Και θα μπορούσα ίσως να ανεχτώ την ύπαρξη της, αρκεί να μην ήταν τόσο πιεστική, να μην μου γινόταν βάρος και, επιτέλους, να ξεκολλούσε από πάνω μου.

Η Σοφία δεν κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε. Δεν μπορούσε να αντιληφθεί τον λόγο που την κρατούσα σε απόσταση ενώ αυτή το μόνο που ζητούσε ήταν παρηγοριά κι ελπίδα. Ότι της είχα δώσει με τόση ευχαρίστηση τις προηγούμενες ημέρες, τώρα της το έπαιρνα πίσω με έναν ελεεινό και απάνθρωπο τρόπο. Και η αλήθεια είναι πως μια μικρή τύψη που αισθανόμουν δεν ήταν τίποτα μπροστά στο ξαλάφρωμα που θα ένοιωθα αν έφευγε.

Κάποια στιγμή, συνειδητοποίησε τι είχα κάνει και πάγωσε. Έκρυψε το ανοικτό της στόμα με την παλάμη της και σηκώθηκε όρθια έκπληκτη, παρασύροντας την καρέκλα της στο πάτωμα. Έμεινε εκεί να με κοιτάζει άφωνη, προδομένη, χωρίς να βγάζει λέξη, παρά μόνο μερικούς άψυχους λυγμούς. Φοβήθηκα πώς θα αντιδρούσε άσχημα, θα έβαζε τις φωνές και θα πετούσε πράγματα, αλλά αυτή απλά έμεινε εκεί, και με κοιτούσε με τα άσχημα μάτια της.

Τελικά πισωπάτησε, άφησε ελεύθερο ένα ποταμό δακρύων ανάμεσα μας και μου γύρισε την πλάτη. Εφυγε τρέχοντας.

Την παρακολούθησα ανακουφισμένος να τρέχει ανάμεσα από τραπέζια και θαμώνες, χωρίς να γυρίζει πίσω. Θα έπρεπε εκείνη τη στιγμή να αισθανθώ τουλάχιστον λύπη, συμπόνια για αυτό το πλάσμα που είχα ταπεινώσει.

Το μόνο όμως που ήθελα να κάνω ήταν να την σπρώξω ακόμα πιο μακριά, να κλείσω την πόρτα της καφετέριας πίσω της και να αισθανθώ ελεύθερο το χώρο γύρω μου από την παρουσία της.

Σήκωσα την καρέκλα της από το πάτωμα και ξανακάθισα στην θέση μου. Οι πελάτες με κοιτούσαν και μερικοί ψιθυρίζαν μεταξύ τους.

Αυτή η μικρή ντροπή που είχα γίνει θέαμα, ήταν όλη κι όλη η ντροπή που αισθανόμουν.

Τώρα πια, χωρίς αυτόν τον έρωτα που είχε ναρκώσει την λογική μου όλο αυτό το διάστημα, ήταν πολύ εύκολο να καταλάβω τι εννοούσε ο πατέρας της. Είδα πόσο επιπόλαιο ήταν να θέλω να είμαι μαζί με την ξαδελφή μου, πόσο ατιμωτικό ήταν για την υπόλοιπη οικογένεια και πόσο ανώριμα είχα φερθεί. Τώρα πια, δεν μπορούσα να πιστέψω τι είχα κάνει.

Δεν ήταν πως δεν αισθανόμουν άσχημα για τον τρόπο που συμπεριφέρθηκα στη Σοφία. Αλλά αυτή η συναισθηματική απελευθέρωση είχε ξεκαθαρίσει τα πάντα μπροστά μου και μπορούσα να αντιληφθώ πλέον όλες τις διαστάσεις και επιπτώσεις μιας τέτοιας αιμομικτικής σχέσης. Παρόλο που είχα ζωντανή στην μνήμη μου κάθε ευτυχισμένη στιγμή που έζησα μαζί της, κάθε δυνατό συναίσθημα που με είχε κυριέψει, η αδιαφορία που αισθανόμουν τώρα για αυτήν ήταν πιο ισχυρή. Και, ενώ δεν μπορώ να περιγράψω πόσο είχα βασανιστεί μέχρι να πάρω αυτή την απόφαση, τώρα μου φαινόταν όλα αυτά εντελώς ανόητα.

Ο πατέρας της Σοφίας είχε χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε μέσο μπορούσε για να με πείσει και σίγουρα είχε διαφορετική στάση απέναντι μου απ'ότι στην ίδια. Αλλά μου μίλησε σαν άντρας προς άντρα, σαν ίσος προς ίσο, δεν ξέσπασε πάνω μου επειδή δεν ήμουν δικό του παιδί. Υποθέτω πως οι λόγοι που μου ανέφερε ήταν ότι είχε πει και στην Σοφία. Αλλά σε

μένα πρόσθεσε και επιχειρήματα όπως την τιμή, την δύναμη και την αποφασιστικότητα ενός άντρα, την θέληση να προχωρήσει στην ζωή του θυσιάζοντας και βάζοντας αξίες πάνω απ' όλα. Είχα μια σπουδαία καριέρα μπροστά μου, μια ολόκληρη ζωή στιγμών και εμπειριών που μπορούσα να αρπάξω, αδειάζοντας απλά τα χέρια μου απ' ό,τι κρατούσα εκείνη τη στιγμή.

Αφού πήρα το χάπι, κατάλαβα τι εννοούσε.

Από το Νησί έφυγα σχεδόν αμέσως. Με την προτροπή του πατέρα της, προφασίστηκα έκτακτους λόγους που το πανεπιστήμιο απαιτούσε να βρεθώ στην χώρα μου το συντομότερο δυνατόν. Είχα συμφωνήσει μαζί του πως δεν έπρεπε να μάθει κανείς τίποτα. Ότι έγινε έγινε, τώρα οφείλαμε να σώσουμε ότι δεν είχα προλάβει να καταστρέψω. Κάτω από μια κοινή απόφαση, γίναμε για λίγο συνεργάτες. Ήταν φανερό πως οι καινούργιες συμπεριφορές που μοιραία θα είχαμε πια με την Σοφία, θα ήταν αδύνατο να περάσουν απαρατήρητες αν εξακολουθούσαμε να βρισκόμαστε κάτω από την ίδια στέγη.

Μέχρι να φύγω την είδα ελάχιστα, και όσο την είδα ήταν τσακισμένη από την στεναχώρια. Το πρόσωπο της, που το θυμόμουν όμορφο στην αρχή και άσχημο μετά, ήταν χειρότερο από ξεπλυμένο πανί, χωρίς χρώμα και στεγνωμένο εντελώς. Ήταν ένας ακόμα λόγος για να φύγω γρήγορα. Όχι γιατί την λυπόμουν – με άφηνε ανέγγιχτο η λύπη της - αλλά γιατί ήμουν υπεύθυνος για την κατάσταση της και δεν ήθελα να χειροτερέψει. Ήταν τόση η αδιαφορία και η απάθεια που αισθανόμουν για αυτή που έμενα τελείως ασυγκίνητος στη δυστυχία της. Είχα απλά ένα μούδιασμα, σαν κάποιου που κοιτά έναν άνθρωπο που είχαν διαπράξει μαζί μια γκάφα και είχαν πιαστεί στα πράσα, τίποτα περισσότερο.

Το μόνο που μπορούσα να κάνω πια για αυτήν, ήταν να της ζητήσω να πάρει το χάπι του αντιέρωτα για μένα, ώστε να μην πονάει άλλο.

Αλλά αυτή, σήκωσε τα πρησμένα από το κλάμα μάτια της, με κοίταξε κατευθείαν στα δικά μου και, χωρίς να μιλήσει καθόλου, με κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο απορία, παράπονο και λίγη παιδική αφέλεια.

Μετά, σήκωσε το χέρι της αργά, άνοιξε την παλάμη της μπροστά μου και μου φανέρωσε το δικό της χάπι, που θα έπρεπε να είχε πάρει αλλά δεν το έκανε.

Δεν άντεξα άλλο το βλέμμα της. Έφυγα.

Δεν την ξαναείδα και δεν ξαναμιλήσαμε ποτέ.

Τα σύννεφα είχαν πυκνώσει κι άλλο πάνω από το Νησί. Μαζεύτηκαν βαριά κι απειλητικά, σαν να προσπαθούσαν το καθένα να επιβάλει την θέση του στα υπόλοιπα, με μια πρωτόγονη και βίαιη σφοδρότητα. Η υποψία βροχής είχε γίνει βεβαιότητα και κρύο άρχισε διαπερνά τα σοκάκια. Κούμπωσα το μπουφάν που φορούσα και έβαλα τα χέρια στις τσέπες.

Καθισμένος ακόμα στο μαντράκι, είχα αφήσει τη σκέψη μου να αναπλάσει όλη εκείνη την ιστορία, που ξεκίνησε και τελείωσε εδώ, στο Νησί. Είχαν περάσει είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια από τότε.

Περνώντας ο πρώτος καιρός, άρχιζαν σιγά σιγά όλα να ξεθωριάζουν. Σε λίγο, η θύμηση της Σοφίας ήταν αμυδρή και απαλλαγμένη από την ένταση των ημερών του χωρισμού. Η ηρεμία που μου έδωσε η απόσταση και ότι όλα είχαν τελειώσει με έναν όχι ευχάριστο αλλά τουλάχιστον αποτελεσματικό και διακριτικό τρόπο, με έκανε αρκετές φορές να συλλογίζομαι την κατάσταση της. Ανησυχούσα λίγο για αυτήν γιατί θα έπρεπε πια να παλέψει με τα αισθήματα της μόνο με την δύναμη της θέλησής της, αφού δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το χάπι του αντιέρωτα αν δεν ήμουν κοντά της.

Τα νέα της οικογένειας τους τα μάθαινα από την μητέρα μου. Από τότε που είχαν βρεθεί με τον αδελφό της στο Νησί, η επικοινωνία τους έγινε ακόμα πιο συχνή απ' ό,τι τα προηγούμενα χρόνια και έτσι, δεν έχασα ούτε ένα κεφάλαιο από τη ζωή τους. Ρωτούσα συχνά και ενημερωνόμουν για αυτούς ενώ ήταν φανερό πως οι γονείς μου δεν είχαν μάθει ποτέ τίποτα. Μάλλον ούτε καν υποψιάστηκαν.

Μόλις έφυγα, η Σοφία πέρασε μια ασθένεια που την έριξε για λίγο καιρό στο κρεβάτι. Την ξεπέρασε όμως γρήγορα και επέστρεψε στην Αθήνα. Από τότε δεν έκανε καμία προσπάθεια

να μου μιλήσει και φαντάζομαι πως δεν ήθελε πια ούτε να με δει. Κάποια χαιρετίσματα της ήταν μόνο τυπικά, για να συνεχίσει απλά την παράσταση μας με το σωστό τρόπο.

Τις πληγές της τις έκλεισε μόνη της, υποφέροντας και υπομένοντας σιωπηλά. Δεν μίλησε σε κανέναν για ότι είχε γίνει και η συμπεριφορά της δεν μαρτύρησε ποτέ την αλήθεια. Παρόλο που την θυμόμουν ευαίσθητη και συνεσταλμένη, αντιμετώπισε τα πάντα με μια εσωτερική δύναμη που πολύ θα ήθελα να έχω. Μετά από κανά χρόνο, έμαθα πως παντρεύτηκε.

Ο γάμος της έγινε από προξενιό και η Σοφία χρησιμοποίησε το χάπι του έρωτα. Δεν είχα προσωπική άποψη για τον σύζυγο της, πέρα από το γεγονός πως ήταν ευκατάστατος και αρκετά μεγαλύτερος σε ηλικία. Ήταν ένας τυπικός γάμος των ημερών μας, ένας οικονομικός γάμος ευλογημένος από την επιστήμη. Η Σοφία συνέχισε να παίρνει το χάπι μαζί με τον άντρα της ανά τακτά χρονικά διαστήματα, όταν αντιλαμβανόταν πως τα αισθήματα τους ξέφτιζαν και πως έπρεπε να τα αναθερμάνουν. Έτσι, δεν έκλαψε και δεν πόνεσε ποτέ ξανά εξαιτίας του έρωτα, αλλά έζησε όλα αυτά τα είκοσι πέντε χρόνια ερωτευμένη και ευτυχισμένη, βρίσκοντας την απόλυτη ανταπόκριση. Φάνηκε μάλιστα να ξεπερνά οποιαδήποτε άσχημη στιγμή της στο Νησί και, με την οικονομική τους ευχέρεια δεδομένη, περνούσαν πολλούς μήνες με τον σύζυγο της στο παλιό αρχοντικό. Έχοντας πια γαληνέψει, ίσως να κατάλαβε γιατί πήρα εκείνη την απόφαση και ίσως, κάπου βαθιά μέσα της, να με είχε συγχωρήσει.

Σύντομα έφερε στον κόσμο και δυο μικρές κόρες που ολοκλήρωσαν την ευτυχία της, και ο πατέρας της έγινε ένας ευτυχισμένος χαζοπαππούς. Μόλις όμως έφτασε η καθεμιά τους σε ηλικία δεκαοχτώ χρονών, κάτω από τις έντονες πιέσεις της Σοφίας παντρεύτηκαν, χρησιμοποιώντας κι αυτές το χάπι του έρωτα. Η Σοφία φρόντισε ώστε να ανανεώνουν τον γάμο τους με την συχνή χρήση των χαπιών, με τον ίδιο τρόπο όπως κι αυτή.

Μέχρι τα τελευταία νέα που έμαθα από την μητέρα μου για αυτούς, δεν συνέβη κάτι άλλο αξιοσημείωτο στην οικογένεια τους. Η ζωή τους κύλησε ήρεμα και χωρίς ιδιαίτερα σκαμπανεβάσματα. Όποιο τυχόν απρόοπτο υπήρξε, ήταν διαφορετικής φύσης και δεν είχε καμία σχέση με τα αισθήματα τους.

Αυτά, ήταν προβλέψιμα και ελεγχόμενα.

Η δικιά μου κατάληξη ήταν διαφορετική.

Επέστρεψα στην χώρα μου απαλλαγμένος από την δύσκολη κατάσταση και αποφασισμένος να αφοσιωθώ στις σπουδές μου, αφήνοντας το παρελθόν πίσω. Αλλά πίσω έμειναν μόνο τα πρόσωπα και ο τόπος, γιατί μαζί μου είχα κουβαλήσει κάτι που έμελλε να με ακολουθήσει έως και σήμερα. Στην αρχή δεν του έδωσα μεγάλη σημασία και θεώρησα πως ήταν κάτι που θα περνούσε με τον καιρό, θα το προσπερνούσα. Αλλά αυτό παρέμενε μια σταθερά στη ζωή μου και επηρέαζε τον τρόπο που αντιλαμβανόμουν το περιβάλλον και το πως αντιδρούσαν οι αισθήσεις μου. Γιατί καμία από αυτές δεν έβρισκε ικανοποίηση και θετικότητα πουθενά.

Δεν άργησα να καταλάβω πως, εξαιτίας μιας παρενέργειας του χαπιού που είχα πάρει εκείνη τη μέρα, τα αποτελέσματα του είχαν μείνει μόνιμα πάνω μου, σαν σφραγίδα της προδοσίας και της σκληρότητας μου.

Και δεν ήταν μόνο η σκέψη της Σοφίας που μου προκαλούσε αυτή την απογύμνωση, αλλά κάθε πρόσωπο που συναντούσα ήταν μια αδιάφορη έως δυσβάσταχτη ύπαρξη που με έκανε να το αποφεύγω. Ότι είχα αισθανθεί εκείνο το απόγευμα στην καφετέρια του κάστρου για την Σοφία, το αισθανόμουν για κάθε άνθρωπο που βρισκόταν στο δρόμο μου. Κατά κάποιο τρόπο, ήταν σαν να έβλεπα σε κάθε πρόσωπο το πρόσωπο της.

Στον εγκέφαλο μου είχε μείνει για πάντα κλειστός ο διακόπτης που είχε γυρίσει το χάπι του αντιέρωτα, και σε κάθε εξωτερικό ερέθισμα το μυαλό μου λειτουργούσε είτε με την απάθεια είτε με την άρνηση και την απόρριψη. Ο κόσμος που ζούσα, ήταν αποκομμένος από κάθε στοιχείο που μπορούσε να με διεγείρει ευχάριστα και να μου προκαλέσει συγκινήσεις ή έστω κάποια ελαφρύτερα συναισθήματα, έστω και μια απλή συμπάθεια.

Είχα χάσει κάθε αντίληψη για την γοητεία των πραγμάτων και το μόνο που διέκρινα γύρω μου και έκανε τις αισθήσεις μου να αντιδρούν, ήταν τα αρνητικά, τα ελαττώματα. Η επίδραση του χαπιού είχε αποκλείσει κάθε αντίδραση του εγκεφάλου μου σε ότι μέχρι πρότινος θεωρούσα ελκυστικό. Ο πιο όμορφος πίνακας ζωγραφικής μου ήταν αδιάφορος, καμία μουσική δεν ηχούσε πια ευχάριστα και ποτέ δεν απόλαυσα ξανά την απαλότητα στην αφή μου, αφού έβλεπα ή άκουγα αλλά οι αισθήσεις αδυνατούσαν να μου μεταφέρουν το μήνυμα της συγκίνησης. Αντίθετα, οτιδήποτε αρνητικό περιείχαν, κυλούσε ανεμπόδιστα και φυσιολογικά μέσα μου.

Ότι αισθανόμουν πια ήταν μονόχρωμο, άγευστο ή πικρό, άηχο ή παράφωνο. Και μέσα μου κυκλοφορούσε ύπουλα αυτή η αδιόρατη και ενοχλητική αηδία που μου προκαλούσε σχεδόν κάθε πλάσμα που συναντούσα. Ήταν ένα δηλητήριο το οποίο το μάζευα εγώ ο ίδιος, ήταν ο μοναδικός καρπός που μπορούσα να συλλέξω από την ζωή, αφού τα μοναδικά ερεθίσματα που μπορούσα πια να επεξεργαστώ ήταν τα δυσάρεστα.

Δεν είχε σημασία πόσες προσπάθειες έκανα από τότε ούτε πόσες φορές δοκίμασα τα χάπια του έρωτα. Δεν είχαν καμία επίδραση πάνω μου, κανένα αποτέλεσμα. Όσο και να γυρνούσα απελπισμένος σε μέρη που μπορούσα να βρω κάτι που ίσως ξυπνούσε τις ναρκωμένες μου αισθήσεις, είχα κόψει οριστικά και αμετάκλητα τον εαυτό μου στα δύο και είχα πετάξει το ευχάριστο μισό. Ακόμα και όταν ικανοποιούσα τον αντρισμό μου με μερικές γυναίκες, ήταν αποκλειστικά από βιολογική ανάγκη. Αυτό που ήθελα αμέσως μετά ήταν να φύγω ή να φύγουν, να τις διώξω, και να μην υποφέρω άλλο από την στεγνή μορφή τους. Δεν μπόρεσα να πλησιάσω κάποια περισσότερο από αυτό.

Οι γιατροί και η επιστήμη δεν μπόρεσαν να με βοηθήσουν και σύντομα έχασα κάθε ελπίδα από κει. Ξεκίνησα να μελετώ μόνος μου οτιδήποτε αφορούσε τα χάπια αλλά δεν οδηγήθηκα πουθενά, μόνο σε αδιέξοδα. Ότι με είχε γκρεμίσει, αδυνατούσε τώρα να με ξαναχτίσει. Και δεν είχε απομείνει τίποτα άλλο που να μπορούσε να με βοηθήσει και να διαλύσει αυτή τη μισητή αναλγησία. Είχα φτάσει στο σημείο που έπρεπε πια να το αποδεχτώ.

Ήμουν νεκρός συναισθηματικά.

Έζησα τα επόμενα είκοσι πέντε χρόνια μια στείρα ζωή, ανιαρή, χωρίς ενδιαφέρον και νόημα. Ο ρυθμός της χτυπούσε στον ίδιο μονότονο ρυθμό που όριζε την κάθε μέρα και έγινε ένα μοναχικό ταξίδι χωρίς στάσεις, βαρετό. Οι σπουδές και η καριέρα που με κράτησαν όρθιο στην αρχή, γρήγορα κατάντησαν μια απλή συνήθεια, απαραίτητη μόνο για να γεμίζει τον χρόνο μου. Που και που, έβρισκα κάποια καινούργια ασχολία που με απασχολούσε για λίγο, μέχρι που την παρατούσα κι αυτήν με μια ψυχική κούραση και μια αίσθηση αγγαρείας, κι επέστρεφα στην εσωτερική μου απομόνωση.

Τις ώρες που δεν εργαζόμουν ή δεν καθόμουν βυθισμένος σε μια καρέκλα κοιτώντας το κενό, τριγυρνούσα στους δρόμους και κοίταζα τα πρόσωπα των άλλων, προσπαθώντας να διακρίνω ένα ανάμεσα τους που θα μου φανεί διαφορετικό και συγκινησιακό. Ήμουν όμως ένας καταδικασμένος. Κάποιος που έβλεπε μια οικτρή και ανούσια πραγματικότητα και τριγυρνούσε μηχανικά, ψάχνοντας ανώφελα να βρει κάτι που αναγνώριζε πια μόνο από θεωρητικούς κανόνες κι από συγκρίσεις με κάποιες γλυκόπικρες αναμνήσεις.

Έγινα στρυφνός, απότομος και κλειστός.

Και όλα αυτά, καθώς έβλεπα την ερμηνεία του έρωτα να μεσουρανάει και τα χάπια του έρωτα και του αντιέρωτα να καθορίζουν την ζωή όλο και περισσότερων ανθρώπων, ώσπου έγινε τελικά μια καθημερινότητα που έσβησε τις όποιες φωνές αντιδράσεων, μαζί και την δική μου. Και είναι αλήθεια, είκοσι πέντε χρόνια ήταν αρκετά για να μην μου φαίνεται πια εξωπραγματικό, ερχόταν και στα δικά μου αυτιά σαν μια συνηθισμένη, φυσιολογική έννοια.

Αλλά είκοσι πέντε χρόνια δεν φάνηκαν αρκετά για να ξεχάσω, το χάπι του αντιέρωτα δυστυχώς δεν μπορούσε να σβήσει και τις αναμνήσεις. Γιατί θα μπορούσα να συμβιβαστώ με την κατάσταση μου αν αγνοούσα τελείως εκείνα τα συναισθήματα, αν τα είχα ξεχάσει. Ότι όμως είχα ζήσει και αισθανθεί τότε, παρέμενε πάντα χαραγμένο στην μνήμη μου, μια μεγάλη αντίθεση, ένα δυνατό φως στην σκοτεινή νύχτα που ζούσα τώρα, που ήταν όμως πια απόμακρο και απλησίαστο.

Και ήξερα πως αν υπήρχε κάποια ελπίδα για μένα, αν υπήρχε κάτι ζωντανό κάπου μέσα στην άρρωστη ψυχή μου, κάτι που δεν είχε πεθάνει ολοσχερώς αλλά βρισκόταν σε ένα βαθύ ύπνο, αυτό δεν ήταν στην επιστήμη αλλά στο παρελθόν. Σε εκείνο το Νησί, σε εκείνες τις

αναμνήσεις. Σε εκείνο το πρόσωπο που, κάθε φορά που ερχόταν ξεκάθαρα στο μυαλό μου, ακόμα και τώρα το απωθούσα ενοχλημένος, γιατί μαζί του επιστρέφαν και όλα εκείνα που με είχαν κατακλύσει στην καφετέρια του κάστρου. Αλλά ίσως αν γυρνούσα πίσω, αν γυρνούσα σε εκείνο τον τόπο και συναντούσα εκείνη που υπήρξε ένας δυνατός, φυσικός έρωτας, ο μόνος στην ζωή μου, ίσως και να είχε την δύναμη να αναστρέψει την τυραννία της κενότητας μου, την εσωτερική μου καθίζηση και την ασχήμια γύρω μου.

Και δεν ζητούσα τίποτα, δεν είχα καμία προσδοκία από αυτήν. Ας με πλήγωνε και ας με ταπεινώνε, ας με εξευτέλιζε αν ήθελε, αρκεί να με ξυπνούσε και να με έβγαζε από αυτή την απάνθρωπη μιζέρια. Ας γευόμουν κι εγώ την απώλεια και τον πόνο, αρκεί να μου φανέρωνε πως είχε μείνει κάτι όμορφο σε αυτό το μαύρο κατακάθι μέσα μου, που με μόλυνε και με κρατούσε φυλακισμένο. Αρκεί να γινόμουν άνθρωπος και πάλι.

Γι' αυτό και η μελαγχολία του φετινού φθινοπώρου και η είδηση του θανάτου του συζύγου της με έφεραν πίσω στο Νησί. Γι' αυτό και γύρισα πάλι, γνωρίζοντας πως θα την βρω εδώ, λίγα μόλις μέτρα πιο πάνω, ανεβαινοντας λίγη ακόμα ανηφόρα.

Ήταν ανήθικο, αλλά ήταν το μόνο που μπορούσα να ελπίζω.

Άρχισε να βρέχει.

Ήθελα να βρέξει και να ξεπλύνει τα πάντα.

Σήκωσα τον γιακά του μπουφάν και έστρεψα τα μάτια στον ουρανό, κοιτάζοντας το βάρος της συννεφιάς και τις σταγόνες που πέφταν ορμητικές. Κάποια μέρα, σκέφτηκα, θα ανοίξει τα σύννεφα και θα πετάξει μέσα τα σκουπίδια Του.

Ξεκίνησα για το σπίτι της Σοφίας και τα βήματα μου δεν ήταν ούτε αργά ούτε γρήγορα. Υπήρχε σε αυτά μια σταθερότητα και μια συγκρατημένη αποφασιστικότητα.

Την είδα στην αυλή του παλιού αρχοντικού, να μαζεύει γρήγορα γρήγορα κάποια απλωμένα σεντόνια που τα ανεμόδερνε ο βοριάς του Αιγαίου. Την κοίταξα μετά από είκοσι πέντε χρόνια και αναρωτήθηκα τι αισθάνομαι.

«Καλημέρα Σοφία» της είπα.